SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

Hon hade en gång sett — sett — men vi få ej ännu omtala hvem hon sett, och kunna så mycket hällre dröja därmed, som hon till och med själf ännu aldrig vågat omnämna hvarken för sin far eller för sin bror, hvem hon sett.

Förhållanden hade följaktligen så småningom uppstått, som, huru mycket man än höll af hvarandra i många afseenden, likväl i åtskilliga inkastat främmande element.

Klockan var omkring 4 på eftermiddagen. Solen stod ännu högt; himmelen var klar; vindarne lekte i trädens och buskarnes ljusa grönska.

Omdoftade af i hvitt och rödt blommande rabatter, satte den gamle hvithårige landshöfdingen, ett vackert, ännu lefvande exemplar från en försvunnen tid, och hans dotter, Hildegard, på en grönmålad trädgårdsbänk.

Helt nära intill dem, närmare eller nästan bredvid staketet, stod ett litet lusthus. Dörren till det var stängd och fönstren voro innanför betäckta med nedfällda rullgardiner.

Gubben drog långsamt och med välbehag det ena rökmolnet efter det andra ur sin pipa, allt emellanåt kastande en forskande blick på Hildegard, framför hvilken ett sybord stod.

— Du är flitig och arbetsam, Hildegard, anmärkte den gamle.

— Ack ja, pappa, det finnes ingenting så roligt som att arbeta.

— Gläder mig, gläder mig, hjärtans barn, så mycket mer som flit och arbetsamhet icke äro egenskaper hvilka i allmänhet utmärka fruntimren vid dina år här i Stockholm. Du är också uppfostrad på landet, du, och skall jag säga min mening, så borde alla flickor uppfostras där. Endast arbetsamhet alstrar goda fruktar; ödåkan tänker blott på toiletten och på — kurtisen.

Gubben filosoferade litet, såsom gammalt folk bruka. Ungdomssinnets toilettekalender blir gärna på gamla dagar en vänlig förnumstig borgerlig praktika.

— Aj, pappa! ropade Hildegard och förde handen till sin mun, aj, pappa.

— Hvad är det, mitt barn?

— Jag satt och hörde på hvad pappa talade, och så...

— Och så?

— Och så stack jag mig i fingret med synålen. Det gör riktigt ondt, vet pappa!

— Hm! Jag sade kurtisen — var det icke så, Hildegard?

— Ganska riktigt, pappa, just då stack jag mig — se hur blodet rinner! en liten synål också, anmärkte tvärn, den kan brodera rätt vackra saker, men också sticka, så att blodet rinner. Inte sannt?

Hildegard såg frågande och skalkaktigt upp.

Ett fäderligt, välvilligt smäbrende glänste på gubbens läppar; men hans ögon vidgade sig något och hvilade prövande på henne.

Hildegard å sin sida var, som vanligt glad, till och med smått näpen, men så kärleksfullt och ömt hon än ägnade sin far all möjlig uppmärksamhet, kastade hon allt emellanåt oroligt beräknande blickar på Ladugårdslandskyrkans klocktorn, hvilket höjde sig längst bort öfver byggningarna framför henne. Ganska synbart var att hon uppmärksamt betraktade hur tilen där skred framåt. Fadern var dock allt för mycket fördjupad i sina egna funderingar och måhända — äfven i den tobaksrök, som hvirflade omkring honom, för att lägga märke därtill.

— Du är ju en liten uppriktig flicka, du, Hildegard?

— Visst är jag det. Pappa har ju själf sagt, att upriktighet är det enda arf, som jag fått efter mamma.

— Du har allt fått mer, mitt barn.

— Hvad då, pappa?

— Ett godt hjärta och vackra blå ögon.

— Pappa skämtar bara?

— Men efter du är uppriktig, förtro mig då en sak, säg: har du ännu sett någon som du tycker om, hvars närvaro värmer ditt hjärta, lifvar din själ, fyller dina föreställningar med ljufva drömmar? Har du det, min flicka?

Alltsom fadern så yttrade sig, spred sig en lätt rodnad öfver den täcka flickans ansikte.

— Fråga mig icke, bad hon därefter, då hon märkte hur faderns forskande öga hvilade på henne, fråga mig icke därom, snälla, bästa pappa!

— Hvarför icke, Hildegard?

— Därför, — därför, stammade hon, att jag ej vet hvad jag skall svara.

— Aj, aj, mitt barn! Och gubben drog några luftiga rökmoln ur sin pipa. Du kan icke se mig riktigt i ansiktet, tror jag?

— Det kan jag visst, pappa. Se nu själf — kan jag icke det?

Och hon kastade bort sitt arbete, strök de fladdrande, lätta lockarna ur sitt ansikte, och slöt sig tätt intill den gamles bröst.

— Vet du, min flicka, det skulle smärta mig, ifall du verkligen redan fattat något tycke, emedan all brådmognad, äfven i kärlek, icke är bra. Jag är en gammal man, har sett och pröfvat världen i många fall, och genom att begrunda alla de erfarenheter, som min långa bana skänkt mig, har jag kommit till den öfvertygelsen, att kvinnan, ehuru hon tyckes af försynen skapad för att älska, skapad till kärlek, dock äger i den sin härdigaste, sin värste, sin ende fiende. Kärleken, sådan ett ungt, oprövad kvinnohjärta tänker sig den, är oftast blott illusioner; med förskräckelse vaknar hon gemenligen som mor och maka upp ur sina drömmar och finner sig omgifven endast af sorger och bekymmer. Betrakta en gift kvinna och en ogift. Huru mycket lugnare, lyckligare, stillare och trefligare är ej den senares lif än den förras, som ganska väsentligt måste draga bördan af en hel familjs många bestyr och omsorger? Jag går till vår egen familj. Din mor var en skön och god, en sannt älskvärd varelse, så länge hon förblef ogift. Fastän till åren ej mera ung, var hennes utseende ännu ungdomligt, då jag gifte mig med henne. Kort efter vårt bröllop slog sig dock den första rynkan i hennes panna, och efter få år letade man förgäfves efter det förr så intagande i hennes väsende. Allt nog, jag tror att den kvinna handlar klokast, som äger tillräcklig kraft att besegra kärlekens eld och förblifver ogift. Hvad säger du därom, mitt barn?

— Det där förstår jag icke, pappa lilla — ack, det är så mycket, som jag ännu icke kan förstå. Jag är ju bara nitton år, pappa!

Hildegard hade återtagit sitt arbete.

Ehuru hon log mot fadern, var det lätt att se en viss oro i hennes anletsdrag.

Allt emellanåt flögo hennes blickar emellan kyrktornet och kära pappa. I det förra fallet tycktes hon börja räkna timvisarens gång i det senare fallet sökte leta sig till — nå ja, hvad veta vi? — möjligtvis till, om hennes far icke snart ämnade aflägsna sig.

I världen finnes ingen dotter, som icke har sina egna små tankar bakom pappas rygg.

När en ung flicka för öfrigt oroligt tittar på klockan, kan man vara öfvertygad att hennes hjärta klappar för någonting — hvad det då må vara — litet egendomligare än vanligt.

Måhända var förhållandet med Hildegard äfven så.

De unga vilja alltid gärna mystifiera de gamla i någonting.

Hildegard småsjöng under det hon sydde:

"Det blåser ej ur molnen så stark
en enda vind,
Att den kan stjäla rosen från lilla
Bettys kind!"

Blossande hvirflade röken ur den gamles pipa; han insåg att en sjuttioårig vishet är alldeles för kall och gammalmodig för att kunna fattas och förstås af ett nittonårigt hjärta.

— Bästa pappa, yttrade Hildegard, tiden är nu inne för dig att läsa posten, som nyss anlände. Du får icke öfvergifva gamla vanor.

— Kära Hildegard, det blir nog tid därmed. Jag mår väl här.

Och Hildegard sjöng åter halfhögt:

"Så mäktig blir ej tiden, så stark
blir ej dess arm,
Att den kan stjäla hjärtat ur lilla
Bettys barm!"

Fadern suckade. Han älskade sin son, men han ömmade för Hildegard. Den förre var redan inne på den bana, som borde föra honom framåt och förr eller senare försätta honom i en oberoende ställning; men hvilken framtid kunde väl vänta den späda, veka Hildegard? En skugga af bekymmer drog hans panna i djupa veck. I det hvirflande tobaksmolnet satt han där, en vacker, allvarligt begrundande jofursgestalt.

Och Hildegard gnolade åter:

"Hvar finnes väl det öde, som styr
vår lefnads elf?
Ack, Betty tror att ödet bor inom
henne själf!"

Hildegard tycktes blifva allt oroligare och oroligare.

Den gamle hade icke hjärta att störa Hildegards okonstlade, barnsliga försiktighet; men rökmolnen växte allt större och större omkring honom, och rynkorna lade sig allt djupare i pannan.

En vagn rasslade i detsamma fram på gatan utanför staketet. Det var Vauvenard och hans dotter som anlände.

Hildegard tittade upp.

Vagnen stannar vid vår port, anmärkte hon. Det är någon som kommer på besök till dig, pappa!

Gubben reste sig genast godmodigt upp och gick för att mottaga den främmande. Hildegard dröjde kvar. Det var också hög tid att han aflägsnade sig. Klockan slog i detsamma 5 i Ladugårdslandskyrkan.

Hon räknade slagen.

— Ett!

Hvarje rörelse hos ett okonstladt naturbarn är betydelsefull; den är så utan all beräkning, att den därigenom blir dubbelt älskvärdare än eljest. Då hon räknade ett, höjde hon vänstra handens pekfinger till sin mun.

Munnen och pekfingret, ja, de äro visst mycket förtrogna i vissa små fruntimmers angelägenheter. När en flicka lägger fingret på sin mun, slår säkert hennes hjärta också ett slag.

— Två!

Man skulle ha trott att ett litet rödt strömoln flugit öfver himlen och återspeglat sig i hennes ansikte; men himlen var klar.

— Tre!

Om en liten jordstöt skakat marken, skulle man ha kunnat förklara den lilla darrning, som ilade genom hennes lemmar, men marken rörde sig icke.

— Fyra!

Om ett snöhvitt, glimmande stjärnfall sväfvat förbi henne, då hade en stråle, som glänste till på hennes panna, endast varit ett återsken däraf; men något stjärnfall egde icke rum.

— Fem!

Om en älskare i öfversvallet af sin kärlek böjt knä framför hennes fötter, skulle man ha kunnat förstå, hvarföre hon med en rädd dufvas blygsamhet nedslog ögonlocken; men hon var ensam, ingen böjde sitt knä för henne.

Tornuret hade ej hamrat ut timmen, förrän hon, blickande med skygg försiktighet omkring sig, upptog en nyckel hastigt närmade sig lusthuset och öppnade ingången därtill.

Det var i detta ögonblick som Ange, enligt hvad vi nämde i slutet af förra kapitlet, intog sin plats vid fönstret utåt trädgården. Hon upptäckte också vid första anblicken utåt den unga, hvitklädda, intagande flickan, och hon behöfde blott gå till sig själf, för att förstå de rörelser, som så lifligt visade sig hos henne. Det var ett språk utan ord, telegraferingar från hjärtat, som också hennes hjärta så väl fattade. Ange antog — och hon kunde ej häller göra annat — att den vackra okända var dottern i huset, Hildegard, och hon kände sig dragen till henne.

Oafvändt följde hon hvarje hennes rörelse. Det kunde ej betviflas, hennes tankar voro upptagna af någon för hennes hjärta viktig mystér. Icke blott uren slå liksom med samma pendelslag; i förhållande af ömmare egenskap slå också de ungas hjärtan med samma slag. Hon såg Hildegards lifliga uppmärksamhet och oro, såg henne begifva sig till lusthuset, och såg henne försvinna där och stänga dörren efter sig. Men — hvad såg hon mera? Hon såg en bakport öppna sig i staketet bredvid, såg en i sin kappa väl insvept man inträda, närma sig lusthuset och försvinna på sidan därom. Hennes fars yttranden om Ankarsparre stodo i detsamma så lifligt framför henne. Hvem var den okände, hvem var — mannen i kappan? Var det Ankarsparre? Skulle hennes far hafva rätt? Så inställde sig fråga på fråga. Hjärtat har alltid så många frågor, både nödiga och onödiga. Fadern hade stämt det med tviflets stämgaffel, och det tonade därefter.

Oemotståndligt drogs Ange ut i trädgården, och snart satt hon vid det lilla sybord, som Hildegard ett ögonblick förut lämnat.

TJUGOFJÄRDE KAPITLET.

Stora och viktiga tvifvelsmål.

Då Vauvenards inträdde till den gamle Ros, hade posten nyss anländt.

Ehuruväl på gamla dagar den ena tråden eller förbindelsen med världen i allmänhet efter den andra klipptes af, tills den sista eller själfva lifstråden slutligen äfven afklipptes, bibehåller sig eller fortfar icke dess mindre ofta hos den till en högre ålder komne mannen hans lifliga intresse för världshändelsernas gång nära nog ej mindre än under den tid han själf ingrep i dem. Den offentlige mannen faller alltid inom sig liksom blott småningom bort.

I yngre och kraftigare år lefver han med hela sitt väsen i de stora idéernas eller företagens bortförande, ja, hänförande strider. Världshändelserna äfvensom förhandlingarna inom det egna fosterlandet utgöra då den värld, hvari han insätter och omsätter hela kapital af sin andliga och kroppsliga tillgång. Han har eller tycker sig åtminstone hafva sina tankar med i allt viktigt, som försiggår, och han har eller tycker sig jämväl hafva sina armar och händer med i de slutföljder, hvartill händelserna leda. För de högt begäfvade och inflytelserika gestalta sig oftast nog — historien öfvertygar oss därom — hela samhällen i väsentlig öfverensstämmelse med deras skaplynne. Inom Sveriges historia kan man tala om Gustaf I:s Sverige, om Gustaf II Adolfs och Oxenstjärnas, om Gustaf III:s o. s. v. Men o. äfven dessa exempel endast äro hänförliga i stort, illustrera de icke dess mindre den sats, vi tillåtit oss framkasta, på samma gång de äfven belysa dess tillämplighet i jämförelsevis mindre förhållanden. En och hvar, hur obetydlig han än må vara, som med lif och själ egnat sin verksamhet åt det offentliga, ingripit i dess angelägenheter, lefvat och verkat i samtidens allmänna förehafvanden, känner sig alltid vara en större eller mindre lefvande del däraf. Dragkraften i ett maskineri — och staten är äfven ett maskineri — dragkraften däri är visserligen förnämligast, enär den sätter verket i rörelse, men hvarje minsta kugge är äfven ett oafvisligt behof. Åt den verksamhet, mannen — kuggen — egnat sin kraft, åt den egnar han äfven sitt lif. Den i hjulet utnötta, ej mer i verket ingripande kuggen befinner sig dock till den del, som fasthålles i hylsan, hvari den är insatt, ännu frisk och stark. Och lika litet som den faller bort på en gång lika litet gör den offentlige mannen det. Under årens lopp utarbetad i statens tjänst, lefva dock hans tankar och den samhällsuppfattning, som under en lång verksamhetstid utarbetat sig, fortfarande. Ännu på gamla dagar arbetar hans själslif bland minnen, som hafva varit, och bland förhoppningar, som skola komma. Ehuruväl afskedad och pensionerad, mediterar han fortfarande öfver det samhälle, han tillhört. Han omintetgöres icke på en gång; i sina meditationer deltager han alltjämt ännu i dagens förhandlingar. Och om han äfven väger sina åskådningar på en bättre afpröfvad guldvåg än i yngre åren, är intresset därför ej mindre, understundom kanske större.

Något sådant som detta kunde man säga om den gamle Ros.

Ehuruväl till åren kommen, fäste sig hans minnen och sympatier ännu mediterande vid de allmänna angelägenheterna.

Utan att numera själf ingripa eller kunna ingripa i dagens tilldragelser, vaggade hans tankar allt emellanåt fram och åter, upp och ned på deras böljor, glädjande och fagnande sig, då han tyckte, att mildt solsken smekte dem, ängslig och orolig åter, då det för hans ögon hvilade liksom mörker öfver djupet.

Åren 1809 och 1810 voro händelserna och tilldragelserna inom vårt fosterland också af egenskap, att gå ena igen, som hade sinna för allmänna angelägenheter, skulle ha kunnat lämna dem alldeles obeaktade.

Den gamle Ros hade icke häller gjort det.

Så tillbakadraget som han nu lefde, egde han visserligen sällan eller aldrig tillfälle till något tankeutbyte med andra o mhvad som tilldrog sig. Hildegard var icke endast ett barn, och hans son, löjtnanten, var ganska sällan hemma och saknade för öfrigt, äfven han, allt intresse för frågor, som lågo utom hans militära göromål; men icke förty följde den gamle med deltagande posterna och växlade ett och annat bref med någon gammal vän och bekant.

(Forts.)

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade **RAKKNIFVAR**:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörbak	$1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad,	$160
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad,	$2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda,	25c.
Konstknifvar	från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st.	40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

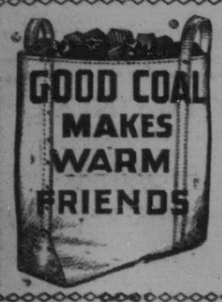

Största Kol- och vedgård i Vestra Canada

Kontor och Vedgård
Cor. ROSS & BRANT ST.
Antracit och Bituminiöst kol.
Snabb hemkörning.
Belåtenhet garanteras
VED Tamrac, gran, asp, knubb, och splitved.
CENTRAL COAL & WOOD CO.
Phone Main 555.

RES MED EMPRESSES OF THE ATLANTIC

Från Liverpool.		Från Quebec.
Maj 26.	Empress of Britain	Juni 3
" 26.	Lake Champlain	" 9
Juni 3.	Empress of Ireland	" 17
" 9.	Lake Manitoba	" 23
" 24.	Empress of Britain	July 1

J. S. CARTER, General Agent
217 McDermot Ave., Winnipeg.

Malmö Boarding House
283 Stanley Street.
GOD MAT; BILLIGT PRIS!

60 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the
Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, $3.00 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.
MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gynna våra annonsörer!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme vår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave
Phone Main 1030.

Frittsändes
en paket med
30 eleganta Vy-Brefkort 30
från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vor eleganta
FICK-KALENDER
för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes fritt till Enhvar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på
Svensk Familj-Journal
som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, godaråd för hus och hem, anekdoter osv. osv.
För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor eleganta Fick-Kalender och 15 olika romanböcker, tillen försäljningspris af 10c pr. st.
För 50c får Ni således varor för $1.55 och för $1.00 får Ni $3.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.
Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.
C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street,
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som vård-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbevis för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett lämpligt stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI